

10 metų

Svajonų
ROMANAI

kartu!

Karamelė

AMBER PAGE

Meilėje ir kare nėra taisyklių

2016 gegužė–birželis

Knygute.lt

Amber Page
(Amber Peidž)

**MEILĒJE IR KARE
NĒRA TAISYKLIŪ**

Romanas

Versta iš Amber Page, All's Fair in Lust & War, 2014
© Amber Page, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0049-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Markas pamažu budo skaudančia gerkle ir keistai sunkiomis kojomis. Jis apsivertė ant šono nežinodamas, ko tikėtis. Vis dėlto nustebo pamatęs, kad vieta šalia jo tuščia.

Nors svaigo galva, jis pasikėlė ant alkūnės ir apžvelgė kambarį. Regis, buvo savo viešbučio kambaryje. Jo nešiojamasis kompiuteris gulėjo ant stalo, vadinasi, jis vis dar Las Vegase, neišskrido į Bangladešą ar kur kitur.

Jis toliau dairėsi aplinkui, akys užkliudė dvi vyno taures, apverstą raudonojo vyno butelį – po velnių, už tą dėmę ant kilimo gal neteks papildomai mokėti – o ten, ties tvirtomis viešbučio kambario durimis, gepardo pėdsakus primenančias smailių kulniukų žymes.

Staiga viską prisiminė.

Jis dalyvavo baigiamajame reklamos agentų vakarėlyje. Ten pamatė žavią blondinę raudona suknele, kuri kalbėjo telefonu ir juokėsi. Jam kilo nenumaldomas noras ją užkalbinti. Ir tada – *žybt!* Jai atsisukus ir vylingai blykstelėjęs į jį žaliomis akimis, geismas trenkė tarsi perkūnas iš giedro dangaus.

Nuo tos akimirkos darė viską, kad būtų arčiau jos. Kad su ja susipažintų.

Matyt, tik todėl ir prikrėtė kvailysčių, ko paprastai nedarydavo.

- Esu Markas, - prisistatė jis ir kilstelėjęs jos ranką lūpomis brūkštelėjo per krumplius. - Gal suteiksite garbę šį vakarą būti jūsų palydovu?

Ji garsiai nurijo seiles ir jis pastebėjo, kaip aistringai blykstelėjo jos akys.

Tačiau ji neišsidavė ir šaltu lediniu balsu pasakė:

- Mielai. Kodėl gi ne?

Jis pasiūlė jai parankę ir jiedu drauge įžengė pro duris į ryškiai apšviestą šokių salę.

Paskui jis nemažai išgėrė, kiek pamena. Tarsi pro rūką prisiminė dvejojantį jos žvilgsnį prieš pakeliant tekilos taurelę.

- Susidauškime, - pasiūlė ji. - Už siautulingą naktį.

- Už begėdiškai siautulingą naktį, - pritarė jis.

Tada jie šoko. Jis prisiminė, kaip ji juokėsi sukama ratu ir kaip staiga nutilo, jam prisitraukus ją arčiau. Prisiminė ir saldų jos lūpų skonį, kai palinko ir ją pabučiavo...

Kartą pabučiavęs jis nesiliovė.

Pagaliau ji prigludo prie jo ir tarė:

- Markai, pati stebiuosi dėl to, ką sakau, bet aš tavęs *geidžiu*. Gal galėtum nusivesti mane į savo kambarį?

O paskui buvo viena iš tų nuostabių... ne, *pati* nuo-stabiliausia ir karščiausia naktis jo gyvenime.

Mergina iš tiesų buvo aistringa, pasiryžusi bet kam... Jiedviem pagaliau baigus, ji nusirito nuo jo ir paklausė:

- Gal norėtum pakartoti?

- Norėčiau, po šimts pypkių.

Beje, kuo ji buvo vardu?

Vos apie tai pagalvojus atsidarė vonios durys ir pasirodė ji, įsisupusi į viešbučio chalata, šlapius plaukus atmetusi atgal. Pažvelgė į jį ir blykstelėjusi akimis nusišypsojo.

Jis ir vėl pasijuto tarsi perkūno trenktas.

- Bekė, - tarė jis. Jos vardas buvo Bekė.

- Sveikas, mielas, - ištarė ji.

- Sveika. Ko taip anksti?

- Na, - atsakė ji ir dailus veidelis akimirksniu apniuko. - Mano skrydis jau po kelių valandų, o šį rytą dar turiu kai ką nuveikti. Pamaniau, bus geriau, jei ilgiau neužtruksiu.

- Gaila, - burbtelėjo jis, jautėsi šiek tiek nusivylęs. - Maniau, galėtume nueiti kur nors pusryčių. Gal net papusryčiauti lovoje. - Tiesą sakant, ši mintis jam šovė tik todėl ir tada, kai pamatė ją išeinančią iš vonios kambario. Vos ją išvydus jo galvoje ėmė suktis viena mintis, kuri jo nebepaleido - kad tas chalatas jai per sunkus ir kad norėtų jį nuvilkti.

Liūdnai šyptelėjusi ji prisėdo ant lovos krašto.

- Man irgi tai patiktų, bet pats žinai, kad negaliu. Pareiga kviečia.

Pamatęs, kad ji įsitempė, Markas suprato, jog nieko nelaimės. Bet suvokė ir tai, kad nenori jos taip lengvai paleisti.

- Ką gi. Gaila, - iš lėto tarė jis ieškodamas temos, kuri galėtų pratęsti jų pokalbį. - Betgi mes nieko nežinome vienas apie kitą. Kuo užsiimi?

- Kuriu reklaminius skelbimus. Dirbu vienai Niujorko dizaino agentūrai - *SBD*, - nenoriai tarė ji.

- Iš tiesų? Koks sutapimas. Aš irgi ketinu imtis did...

Ji švelniai užspaudė *jam* burną.

- Patylėk, gerai? Nieko nenoriu girdėti. Ši

naktis... taip, ši naktis buvo puiki, bet aš nesu nusiteikusi tolesniems santykiams. Net ir neįpareigojantiems. Jei neprieštarauji, prisiminsiu tave kaip vyruką burtininką Marką iš Las Vegaso... o juk galėjome susitikti tiesiog parduotuvėje.

Oho. To dar nebuvo nutikę. Paprastai jam tekdavo išsisukinėti, stengiantis išvengti smalsių kokios nors mergužėlės klausimų. Tiesą sakant, jam visiškai nepatiko tai, kur link viskas krypsta. Tačiau jis buvo išdidus ir neketino išsiduoti.

- Hmm, - nutęsė jis. - Gerai, būsiu tau burtininkas. Gal net pradėsiu tuo verstis.

Atkruginusi galvą ji ėmė juoktis ir iškart tapo jaukiau. Paskui pasilenkė ir jį pabučiavo. Stipriai pabučiavo.

- Dėkui už naktį. Gali neabejoti, aš jos nepamiršiu.

Markas šyptelėjo.

- Aš irgi, - pasakė jis. Ir nemelavo.

Tada ji apsirengė ir, paėmusi aukštakulnius į vieną ranką, kita pasiuntė jam oro bučinį.

- Iki, gražuoli.

- Iki, gražuole.

Ir išėjo.

Iki rytojaus, - pridūrė jis tyliai mintyse.

Paėmęs kompiuterį įniko naršyti. Jam rūpėjo sužinoti, kas ši žavi mergina, naujoji jo bendradarbė.

Pirmas skyrius

Bekė susikaupusi dirbo nedėkingą darbą – rūšiavo elektroninius laiškus, kurių jai būnant Las Vegase susikaupė net trys šimtai penkiasdešimt septyni, kai ant jos stalo kažkas pastatė popierinį puodelį su kava.

– Ypač stipri su sojos pienu, – tarė Džesė. – Tavo mėgstamiausia.

Pakėlusi akis Bekė šyptelėjo rudaplaukei savo bičiulei.

– A, tai tu. Dėkui, Džese. Nereikėjo vargintis.

Džesė nusivilko švarkelį, mestelėjo jį ant klientams skirtos kėdės ir susmuko į gretimą.

– Noriu tave papirkti. Nagi, *pilk*.

– Pilti? Nori, kad išpilčiau šią skanią kavą?

Džesė metė į ją savo vaivorykštės spalvų šaliką.

– Nebūk kvaila. Žinai, ko noriu. Kas nutiko po to, kai šeštadienio vakarą gavau iš tavęs žinutę? Ar pavyko įsitikinti, kad tavasis libido dar gyvas?

Bekė nuraudo.

– Gyvas ir gyvastingas, – atsakė ji. – Netgi labai.

- Valio! Mano draugei pavyko! Žinojau, kad pavyks! - šyptelėjo Džesė. - Nagi, papasakok daugiau.

Bekė papurtė galvą.

- Tikra moteris nesibučiuoja ir nieko nepasakoja, - nusijuokė ji.

- Netikiu savo ausimis, - Džesė ėmė vartyti akis. - Pažįstu tave jau visą dešimtmetį, tu niekada neslapukauji. Nagi, klok, sesut.

Bekė ir vėl papurtė galvą. Nors juodvi su Džese iš tikrųjų viena nuo kitos nieko neslėpė, šis atvejis buvo kitoks. Ypatingas.

- Atleisk, Džese. Nieko negaliu tau pasakoti, ypač čia. Beje, pati žinai, kaip sakoma. Tai, kas nutinka Las Vegase...

Tą akimirką pro atviras duris pasigirdo jos viršininko balsas:

- ... ir turi likti Las Vegase, tiesa?

Bekė pasimuistė kėdėje ketindama atsikirsti. Bet tai, ką atsisukusi išvydo, užčiaupė jai burną.

Tarpduryje stovėjo Deividas, jos viršininkas. O šalia jo... Markas.

Markas? Kaip jis atsirado čia, jų įstaigoje? Bekė išsižiojusi spoksojo į jį. Tai neįmanoma. Tiesą sakant, visiškai neįmanoma.

Marko vieta Las Vegase, ne Niujorke.

Prisiminus jų susitikimą ją nutvilkė karštis. Džesei ji parašė, kad jai nedrąsu vienai eiti į vakarėlį.

Įsivaizduok, kad ten visi vilki apatiniais... tada išsirink iš jų patį žaviausią, - toks buvo Džesės atsakymas.

- Ji teisi. Apatiniai, - pakartojo Bekė. - Reikia išsirinkti tokį, kuris po apatiniais greičiausiai slepia dailų kūną.

Tada pirmą kartą ir išgirdo Marko balsą.

- Regis, ieškote partnerio? Šiuo metu esu laisvas.

- Kaip? - šūktelėjo ji ir atsisuko pažiūrėti į žmogų, kuris kišasi į svetimus reikalus. Jos širdis apmirė. Tas žmogus šypsojosi jai ir buvo tikras dabita - nuo dailiai sušukuotų juodų plaukų iki išblizgintų odinių batų galų.

Jo dantys, jam nusišypsojus, buvo tokie balti, kad net švytėjo.

- Esu jūsų paslaugoms. Jei tik atitinku jūsų įsivaizduojamą vyrą su apatiniais. Būčiau laimingas, jeigu mane pasirinktumėte.

Bekės skruostai nuraudo.

- Ak, aš... na... tai buvo skirta tik man. Aš... nedrįstu viena pasirodyti vakarėlyje. Todėl

bičiulė man ir pasiūlė įsivaizduoti, kad ten visi vilki apatinius. Na, žinote, norėjo mane padrąsinti.

Ponas Burtininkas užvertė galvą ir nusikvatojo, ir tada Bekė pajuto. Kažkas joje virptelėjo. Dilgtelėjo. Jei būtų buvusi viena, būtų pasileidusi šokti. Jis privertė ją pajusti, kad viduje ji dar nemirė!

Dabar, jam pasirodžius jų įstaigoje, ji gailėjosi, kad būtent taip ir buvo.

Norėdama nusikratyti užplūdusių minčių Bekė papurtė galvą. Reikėjo susikaupti, kad nepamestų būsimo pokalbio siūlo.

- Na, taip, tikimasi, kad visos pikantiškos smulk-menos bus paliktos oro uoste, - tarė Džesė. - Vis tik aš iš Bekės tikėjausi išgirsti bent kelias, pačias įdomiausias.

- Ar pavyko? - pasiteiravo Markas akies krašteliu įdėmiai stebėdamas Bekę.

- Tiesą sakant, ne, - susiraukė Džesė.

- Aš irgi ten buvau, - tarė jis. - Jūs nieko nepraradote. Tas vakarėlis, priešingai, nei tikėtasi, buvo siaubingas.

Bekė staiga pakėlė galvą. Kodėl jis ją erzina? Jei taip, kaip jis drįsta? Bet Markas tik šyptelėjo puse lūpų ir pasižiūrėjo į ją šelmiškai blyks-

telėdamas akimis.

- Tą patį sakė ir Bekė. Ar judu ten ir susitiko-
te? - pasiteiravo Džesė.

- Ne! - sušuko Bekė.

- Taip, jei kam būtų įdomu, - tą pačią akimir-
ką leptelėjo Markas.

Bekė piktai pažvelgė į jį. Jis tylėjo, tik žvilg-
telėjęs į ją kilstelėjo neįtikėtinai išraiškingą
antakį aukštyn ir atsišliejęs durų staktos lau-
kė, ką ji pasakys.

- Na taip, tik žinok, kad bendravome gana
trumpai, - pasakė ji.

Tik dvylika svaiginamų valandų ir penkiasde-
šimt tris beprotiškas minutes. Nors ji, žinoma,
jų neskaičiavo.

Prieš savo valią Bekė vėl prisiminė pirmąjį jų
bučinį. Jam įsiskverbus giliai į jos burną užkai-
to visas kūnas. Tą akimirką ji suprato, kad nori
daugiau, ne vien bučinių.

Tačiau tai turėjo trukti tik vieną naktį. Jei bū-
tų žinojusi, kad dar kartą jį pamatys, ji niekada
nebūtų...

- Patikėkite manimi, apie meną Markas iš-
mano viską ir yra nepaprastai sumanus vado-
vas, - bėrė jos viršininkas tapšnodamas jam
per petį. - Nusamdžiau jį specialiam projek-

tui....